

Gods Woord was ons altijd heilig. Je kent den ouden bijbel, dien onze stamvader, de zalige Gottfried van Heinersbach met gevaar van zijn leven gered heeft tijdens den dertigjarigen oorlog. Wij praten niet veel over onzen godsdienst, maar ik lees elken dag in mijn bijbel, zooals ik mijn lieve moeder op haar sterfbed beloofd heb. Een Heinersbach houdt zijn woord en wat heilig is, moet heilig blijven."

Karola zweeg nog immer. Zij wist niet, wat wel sterker was in haar, haar verbazing of haar boosheid. Toornig had zij het boek terzijde geschoven, maar Heinz had het gegrepen en hield het stevig vast. Vol verbazing zag ze naar haar schoonvader en eindelijk kwam het, half trotsch en half verontschuldiging over haar lippen: „Vergeving, papa, ik wou u met mijn scherts niet beledigen. Ik wist immers niet dat u, dat..." Zij aarzelde.

„Wat wist je niet?" vroeg hij.

„Ik wist, dat Gerda vroom is en tante Adelheid héél vroom. Ik vond altijd, dat het hun goed stond en ik hield van beide, maar..."

't Voorhoofd van Van Heinersbach bewolkte zich weer, maar nu van smart en niet van toorn. „Bij mij zocht je geen vroomheid, is 't wel? Je bent erg openhartig kind."

Hij ging met zijn hand langs zijn voorhoofd, dan wachtte hij en ging naar zijn kamer, maar terwijl hij heenging bleef hij een oogenblik naast Gerda's stoel staan en toen boog hij zich plotseling naar zijn dochter en kuste haar.

Met een liefdevollen blik zag Gerda haar vader na, tot de deur zich achter hem sloot, maar toen werd ze een weinig verlegen, zooals eens Jozef zal geweest zijn, toen hij voor de eerste maal in zijn veelververigen rok als „vaders lieveling" in den kring zijner familie stond.

„Daar heb je wat moois uitgehaald," zei Heinz verdrietig, „zie nu maar, hoe je vader weer in een goede stemming brengt."

Karola nam, zonder antwoord te geven, een cigarette uit haar klein zilverétui, maar Heinz hield haar hand vast, toen zij naar de lucifers greep.

„Laat dat rooken toch, alstjebliet en doe het nu vooral niet. 't Is toch niet noodig, op een breuk in de familie aan te sturen. Ik heb daar tenminste genoeg van."

„Maar als jullie begint om niets en nog eens om niets —" zei Karola geprikkeld. Zij meende er recht op te hebben, dat haar man haar onder alle omstandigheden begreep en 't met haar eens was en een kleine bemerking van hem vond ze, wanneer die haar in de tegenwoordigheid van anderen werd toegediend, ten hoogste ongepast.

„Als papa gebruik maakt van zijn tandenstoker kan ik dat bijna niet uitstaan, zóó hatelijk vind ik

het. Hij vindt mijn rooken hatelijk. Goed, wat voor den een recht is, is het ook voor den ander. Ik laat hem zijn tandenstoker gebruiken, maar dan moet hij mij ook laten rooken. Geef mij-vuur, Heinz, alstjebliet." En nog eens herhaalde zij: „alstjebliet."

(Wordt vervolgd.)

NEDERLANDSCHE CHRISTEN-VROUWENBOND

Op 27 October hield bovengenoemde bond te Amsterdam haar eerste jaarvergadering. De morgen was gewijd aan huishoudelijke werkzaamheden, terwijl in de middagvergadering optraden Mej. Mr. C. Frida Katz en de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, Dr. De Visser.

De zaal zag er gezellig uit; 't zitten aan tafeltjes vergemakkelijkt het maken van aantekeningen, voor wie hieraan behoefte mocht gevoelen.

Op de agenda voor de morgenvergadering stonden, behalve enkele verslagen, ook de volgende punten: vaststelling van de Statuten en van het huishoudelijk reglement. Om des tijds wille moest de behandeling van dit laatste echter uitgesteld worden. 't Was toch reeds één uur, toen de morgenzitting afgelopen was.

Artikel 4 van de statuten, dat over het doel van den bond handelt, lokte nogal eenige bespreking uit. Het begin van dit artikel luidt: „De bond bedoelt hoofdzakelijk: voorlichting van de vrouw betreffende maatschappelijke vraagstukken, in overeenstemming met den grondslag." Nu werd er gevraagd, of men met opzet de politiek erbuiten gelaten had. De bond bedoelt toch ook opvoeding van de vrouw in verband met de politieke taak haar door het stemrecht opgelegd.

De presidente betoogde, dat men uitging van de gedachte: de grondslag van den bond gaf reden genoeg om te veronderstellen, dat al de leden van den bond de politiek der rechtsche partijen daadwerkelijk zouden steunen. Verder iets hieromtrent in de statuten vast te leggen achtte men niet alleen onnoodig, doch ook gevaarlijk, wijl immers de leden tot verschillende rechtsche politieke partijen behooren. En de bond beoogt: samenbrenging en samenvoeging van alle vrouwen, die Christus Koningchap belijden, zonder te letten op kerkelijke

of staatkundige scheidsmuren. Toen dit antwoord de opponente nog niet geheel voldeed, heeft men er van gemaakt: voorlichting betreffende maatschappelijke en staatkundige vraagstukken.

De presidente merkte terecht op, dat men hiermee nog niet zoo heel veel bereikte, wijl er immers maar van „voorlichting” sprake is. Over maatschappelijke vraagstukken handelen en de staatkunde er buiten laten, zal in onzen tijd trouwens ook moeilijk gaan, gelijk terecht door een ander lid werd opgemerkt.

Na schorsing der vergadering werd door vele van de aanwezigen gebruik gemaakt van de gelegenheid, om te zamen koffie te drinken en iets te eten.

's Middags liep de zaal voller dan 's morgens, wat wel te verwachten was. Omtrent het referaat van Mr. Frida Katz willen we alleen zeggen, dat het een degelijk, goed doordacht stuk werk was. Daar het in druk verschenen is raden we alle andere lezeressen, bijzonder de oudere leden van een meisjesvereniging aan, er kennis van te nemen. Of waarlijk onze christen-vrouwen zich door de schoone leuzen, die inzake „Moederschapszorg” worden aangegeven, zullen laten misleiden? Het dunkt me onmogelijk, wanneer ze maar eerst, voorgelicht door deze, haar stof gansch beheerschende, spreekster, hebben ingezien, waar het eigenlijk om gaat.

Z.Ex. Dr. De Visser verdedigde voornamelijk de stelling, dat de vrouw is de gelijkwaardige, maar niet de gelijksoortige van den man. Hij liet ons zien, welk een ommekeer de opvatting van Jezus ten opzichte van de vrouw bracht in de denkwereld der toenmalige Joden, doch tevens toonde hij aan, hoe de Christus ook hierin niet kwam om de Schriften te niet te doen, doch om ze te vervullen. Verder wees hij er op, wat voor ons uit de wijze, waarop Christus de vrouw beschouwde, voortvloeit. Z.Ex. juichte de toekenning van het stemrecht aan de vrouw toe, niet omdat veel vrouwen tegenwoordig niet trouwen; ook niet omdat de vrouw zelfstandig in allerlei beroepen optreedt, doch omdat z. i. het gebouw van de maatschappij pas behoorlijk in elkaar gezet wordt, als mannen en vrouwen eraan meewerken. In 't bijzonder had hij nog een woord voor de gehuwde vrouwen, die aan haar huisgezin genoeg hebben. Hij respecteerde deze vrouwen, doch riep haar toe te bedenken, dat de maatschappij zich reeds in haar huisgezin had in gedrongen (denk b.v. aan leerplichtwet, arbeiderscontract), en dat ze niet volstaan konden met ten dezen opzichte zich afzijdig te houden. Ook staan de kinderen, grooter wordend, midden in den politieken en socialen strijd. Ook dan moeten ze in de moeder een leidsvrouw vinden. En wat het gevaar betreft, dat ze door haar deelname

aan 't maatschappelijke leven haar taak thuis zouden veronachtzamen; ook mannen kunnen zooveel vergaderen, dat ze hun huisgezin er door schaden.

Nadat nog een paar vragen gedaan en door den Minister beantwoord waren, sloot Z.Ex. de vergadering met dankgebed.

Daarna was er gelegenheid tot gezamenlijk theedrinken en onderlinge kennismaking. Of deze gelegenheid geheel aan haar doel heeft beantwoord, waag ik te betwijfelen. Voor wie ter vergadering kennissen trof zal 't wel gezellig geweest zijn.

Diegenen onder onze lezeressen, die op de grens van meisjes- en vrouwenleven staan, en deze grens wellicht weldra zullen overschrijden, vinden hier voor haar een nieuwe taak. Want al zijn er nu in Amsterdam, Rotterdam en Utrecht flinke afdelingen, het lijkt er nog niet naar, dat de bond de vereeniging is, die alle christen-vrouwen in Nederland omvat. 'k Betwijfel zelfs of dat het geval is, wanneer men „allen” in „allerlei” verandert. Doch hierin brengt men geen verbetering door van verre te blijven staan. Wellicht acht men hier en daar critiek gewettigd, doch men beginne met toetreden. Dan pas heeft men recht van meespreken.

J. M. W.—W.

Wat is de sneeuw mooi, zooals ze blank en zuiver ligt gestrekt over de velden, zooals ze rust op de zwarte boontakken, zooals ze overal het mos bedekt terwijl de stammen er zwijgend uit oprijzen!

En is dat niet het mooiste van de sneeuw: dat ze het roerlooze wit maakt en alle geluid verstilt?

Het is zoo goed om je eens aan die stilte te geven: je stappen zinken weg in die witheid en je wil niet het minste geluid maken — dat immers storen zou! — en als je in het bosch bent staan de boomen stil om je heen en bewegen de takken niet — ze zouden anders hun kostbaren last laten vallen! — en hier en daar zie je iets wits naar beneden komen, maar je hóórt het niet...

De hemel schijnt iets te bewaren, de lucht beweegt evenmin — en in al die stilheid opgenomen en zelf déél van die stilte geworden, word je zelf óók stil en bedenkt alleen dingen die rein zijn, als sneeuw.

En dan gebeurt er soms een wonder.

Door den morgenhemel heen glijdt het goud van een zonnestraal naar de witte aarde.